

SPOEDCURSUS SLOPPENWIJK

Een themanummer over sloppenwijken – wat een waagstuk, vanuit ons knusse landje waar we 's morgens opstaan met water uit de kraan en een werkende wc, waar het vuilnis zelfs na Koningsdag snel weg is en we een uitkering krijgen bij werkeloosheid. Toch proberen we het: een beeld geven van sloppenwijken in India. We beginnen met een boek dat ons er meedogenloos middenin dropt.

Abdul bestaat echt. Asha en Sonu the blinky boy bestaan echt. Politie en justitie zijn echt zo rot als een mispel. En de sloppenwijk Annawadi ligt echt aan de rand van Mumbai International Airport, omgeven door vijf luxe hotels en grenzend aan een rioolwatermeer. Journaliste Katherine Boo schreef een boek over deze helse wereld. We maken kennis met het sociale weefsel van Annawadi; we zien bewoners worstelen om vooruit te komen in een metropool die meebeweegt met de schokgolven van de globaliseerde economie. We ontdekken de machinaties van machthebbers voor wie Annawadi deels een wingewest is, deels een beschamende ergernis. *Behind the beautiful forevers* leest als een spoedcursus sloppenwijk.

Gewone mensen

De eerste hutten van Annawadi werden gebouwd in 1991, het jaar van India's econo-

mische liberalisering, door een groep Tamils die waren aangerukt om een landingsbaan te repareren. In 2008 wonen er 3000 mensen. Zes van hen hebben vast werk, de rest leeft vooral van het vuilnis dat het vliegveld en de hotels uitspugen. De bouwactiviteiten voor de Olympische Spelen in Beijing drijven de schrootprijs op, het is een gouden tijd voor afvalverwerkers als de tiener Abdul. Hij kan goed sorteren, zijn moeder kan handelen. Langzaam klimt het gezin uit de armoedepot. Dan zet de afgunst van de eenbenige buurvrouw Fatima een serie noodlottige gebeurtenissen in werking.

Ondertussen is Asha hard op weg een barre jeugd op het platteland te wreken als slum lord in spe, al moet ze daarvoor naar bed met iedere man die haar vooruit kan helpen. Haar intelligente dochter Manju kan de eerste universiteitsstudente van Annawadi worden. We maken ook kennis met Kalu, Sunil, Sonu en andere afvalrapers, soms concurrenten, soms vrienden, allemaal op verschillende treden van de sloppenhiërarchie.

Dit is geen *Slumdog Millionaire*, geen verhaal over menselijke veerkracht die tegenslagen overwint. De armen zijn geen heiligen en geen helden. In een eerlijke samenleving, zegt Boo in een interview, is de vraag niet of bijzondere mensen vooruit kunnen komen, maar of gewone mensen dat kunnen.

Een hoopgevend bericht, óók waargebeurd. In Pune wordt sinds 2008 bij de helft van alle huishoudens het afval opgehaald door de 2300 leden van een coöperatie, die geïntegreerd is in de stedelijke afvalverwerking. Ze kunnen het afval overdragen aan de gemeente of zelf verkopen. Het gescheiden aanleveren loopt dankzij de coöperatie beter dan voorheen, en in tachtig buurten zijn nu goed onderhouden composthoopen. 'Wij zijn een essentiële dienst, zoals de politie,' zegt een vuilnisophaalster. 'Als wij staken, stinkt de stad.'

Hannah Valk

Katherine Boo, *Behind the Beautiful Forevers: Life, Death and Hope in a Mumbai Undercity*. Random House 2012